

STICHTING STAMBOEK RONDE- EN PLATBODEMJACHTEN

JAARVERSLAG 1969

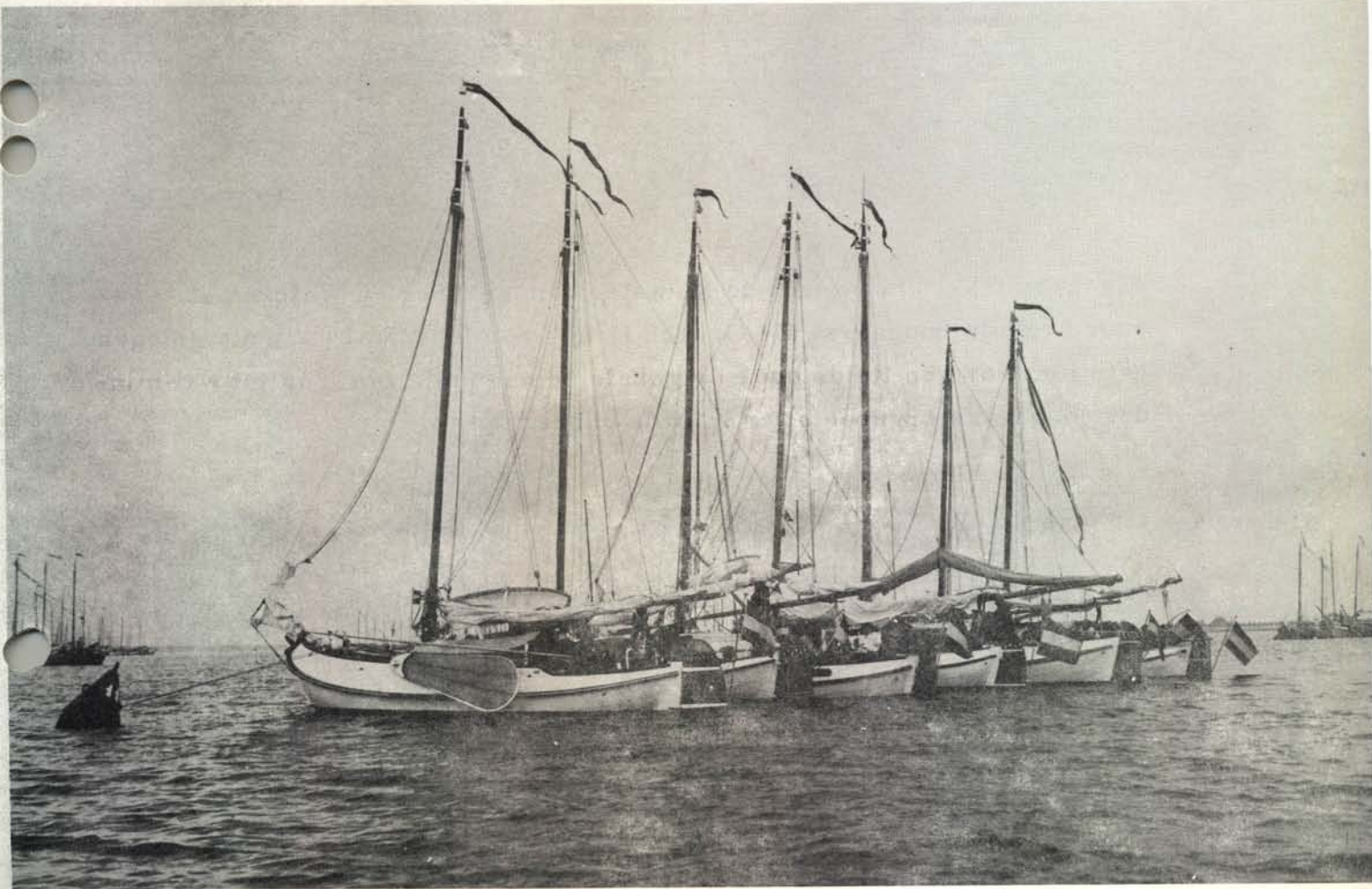

Spiegelgevecht door Amsterdamse jachten,
gehouden op 1 september 1697 ter ere van Tsaar Peter de Grote.
Olieverfschilderij door Abraham Storck (1635-1710?).
Nederlandsch Historisch Scheepvaart Museum, Amsterdam.

Lay-out en druk G. Kolff & Co.

De nieuwe jachthaven van Willemstad is naar mijn gevoelen een van de meest geslaagde havens, die de laatste tijd zijn aangelegd. En toch - met alle efficiency, de brede steigers, de ruime ligplaatsen en wat al niet meer - ontbreekt de sfeer, die ons in de oude havenkom zo dierbaar is. Overigens, sfeer is in Willemstad bijna overal te vinden. Of ge nu over de oude wallen rondom het stadje wandelt, of geniet van "de lange lindenlaan", die eigenlijk Voorstraat heet, of het voorrecht hebt vanaf de hoge orangemolen een blik te kunnen werpen op het wijde water of nog wijdere weiland, het laat alles een onvergetelijke indruk achter.

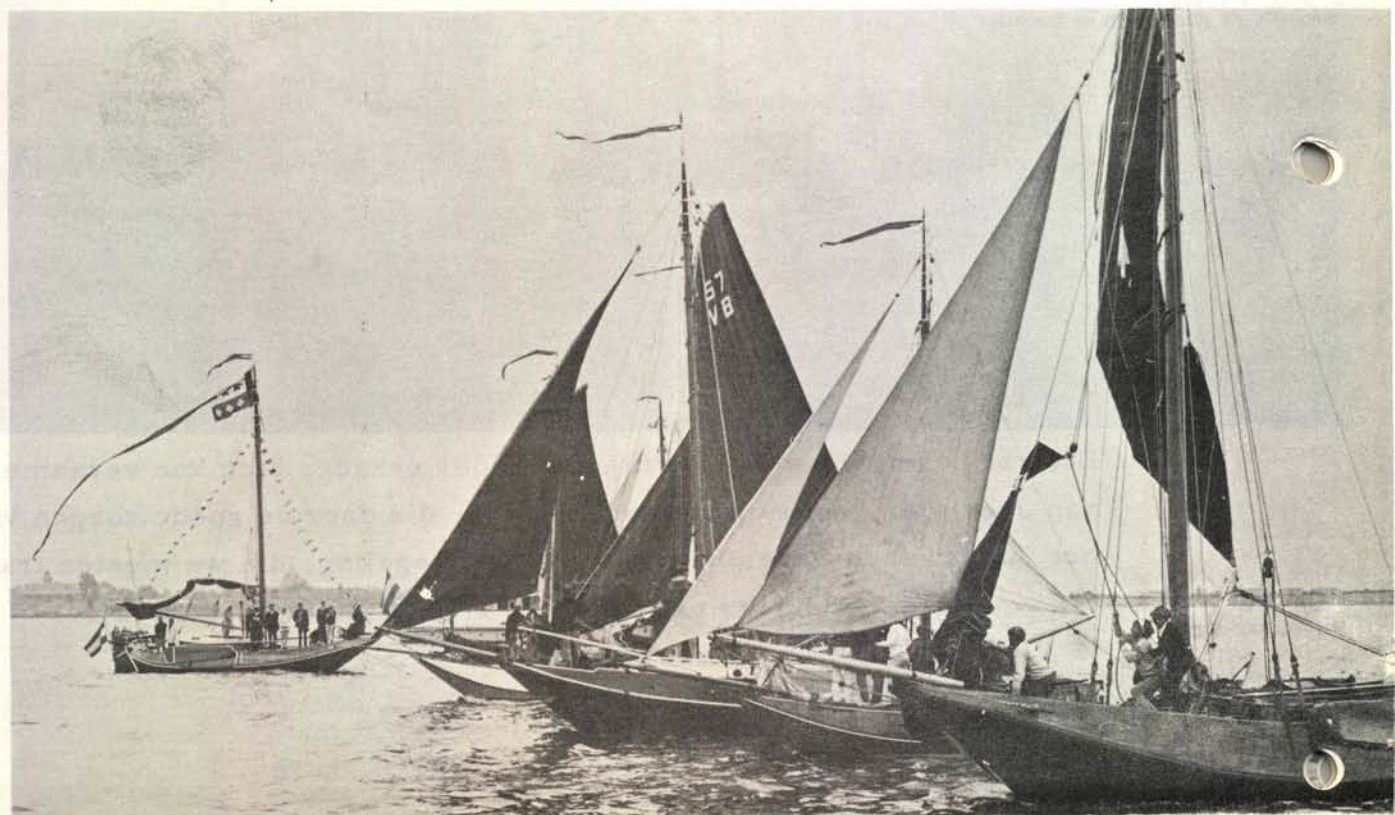
Het admiraalzeilen slaagde ditmaal beter dan ooit.

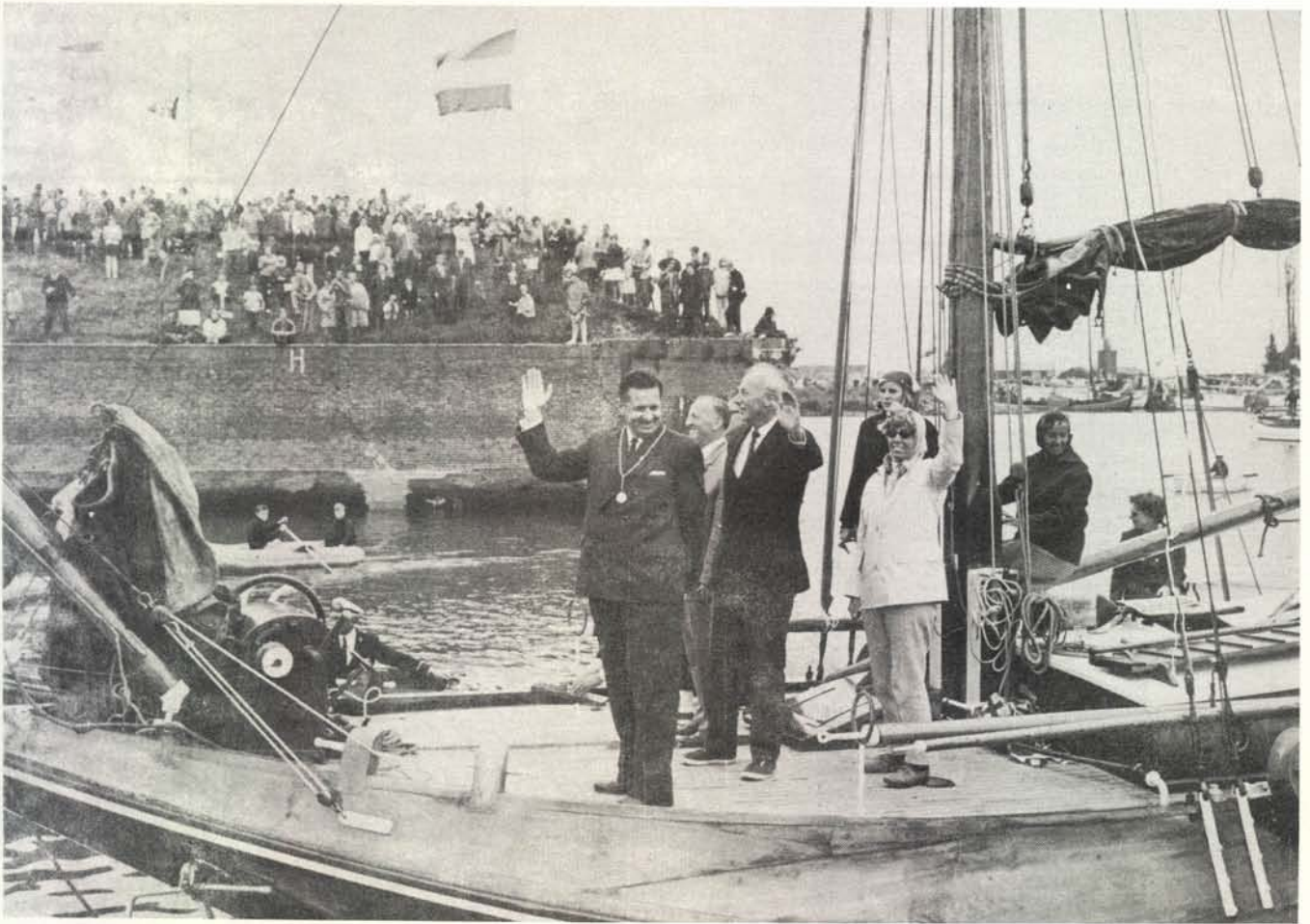
Uiterst belangrijk was daarbij, dat ieder eskader zich kon verzamelen aan speciale, genummerde meerboeien, die door de goede zorgen van het Loodswezen waren neergelegd. Een regeling, die we moeten trachten voortaan, zo enigszins mogelijk, steeds toe te passen.

Als "Admiraal" fungeerde de Minister van Verkeer en Waterstaat, aan boord van de hoogaars "De Groene Haen", die speciaal voor die gelegenheid met zorg en liefde door de gehele bemanning, van jong tot wat minder jong, was opgepoetst en in orde gebracht.

De Minister opende daarna de nieuwe jachthaven officiëel door het gebruikelijke doorvaren van een lint. Vervolgens toespraken vanaf de meest ideale plaats, die men zich denken kon: de zwikstelling van d'Orange molen.

De beide havens boden met al de gepavoiseerde ronde en platbodem-jachten een schilderachtige aanblik. 't Was er vol, bijzonder vol. Maar dankzij ieders medewerking, inschikkelijkheid en goed manoeuvreren verliep alles vlot. Er bleef in de haven zelfs nog ruimte over voor een bijzonder aardig mini-hoogaarsje om korte slagen te maken en te laten zien hoe getrouwelijk de lijnen van een volwaardige hoogaars waren gevolgd.

Des avonds de maaltijd: 427 deelnemers in de gewoonlijk zo kale ruimte van het Arsenaal, die door veler goede zorgen was omgetoverd tot een kleurrijke, gezellige eetzaal.

Onze voorzitter wist de oude geschiedenis van Willemstad als een spannend detective-verhaal voor te dragen door de daden van een verre, aange trouwde "zwager" ten tonele te voeren. De burgemeester van Willemstad verdedigde gloedvol de zelfstandigheid van zijn gemeente tegen snode annexatieplannen, gevaarlijker misschien dan de Franse aanvallen in 1793.

De W.H. de Vos-prijs werd ditmaal uitgereikt aan Mevrouw J. Jansen-van Balen op grond van de overweging:

- 1) dat zij het varen met ronde en platbodemjachten heeft aangemoedigd en de sfeer aan boord van deze schepen op voortreffelijke wijze heeft weergegeven in haar artikelenserie "Zeiland Gezin" in de Waterkampioen;
- 2) dat zij daarbij tevens de visserman van de Zuiderzee heeft geëerd door haar rake typering van de Durgerdammer visser "Ome Hein", die zij op zijn laatste levensdag tot grote steun is geweest;
- 3) dat zij door het aanleggen van een fotoverzameling over scheepsversieringen blijk heeft gegeven van

haar historische en artistieke belangstelling voor het oud-Nederlandse schip en aldus heeft bijgedragen tot de totstandkoming van het boekwerk "Ronde en Platbodemjachten";

4) dat zij tenslotte de pluut "JOHANNA" - uiteraard met behulp van echtgenoot en kinderen - vaart en verzorgt op een wijze, die als voorbeeld kan dienen.

De lange-afstandsbeker ging naar Drs. J. Pop, die met een pasgebouwd stalen bolletje vanuit Sneek naar Willemstad was gekomen.

De laatste dag van de reunie werd de eerste stralende dag van een prachtige zomer. Er werd dan ook met veel enthousiasme gehardzeild, zij het met wisselend succes.

Het afkorten van de baan, halverwege de wedstrijd, kon namelijk niet door iedere deelnemer worden gezien door de te kleine afmetingen van de gebruikte seinvlaggen. Daardoor kwamen enkele merkwaardige uitslagen uit de bus, die hier en daar een deelnemer wat rood deden aanlopen. Het grote aantal deelnemers aan deze wedstrijden maakt het noodzakelijk in den vervolge meer aandacht aan dit onderdeel van de reunie te besteden, een omvangrijker wedstrijdcommissie en zeker ook een protestcommissie te benoemen. De klasse-indeling zal zo enigszins mogelijk aldus dienen te zijn, dat uitsluitend schepen van hetzelfde type tegen elkaar uitkomen. En de prestaties van ongemeten schepen zouden op aparte wijze dienen te worden beoordeeld.

Tijdens de reunie maakte Minister Bakker ons attent op de sloopregeling voor binnenschepen. Schippers, die hun bedrijf willen opgeven kunnen een uitkering ontvangen, mits zij hun schip ter verschroting aanbieden. De Minister stelde voor te onderzoeken of voor die schepen, die tot zeiljacht verbouwd kunnen worden, een regeling mogelijk zou zijn, waarbij een liefhebber tegen schappelijke prijs via onze Stichting er eigenaar van kan worden. Overleg met de desbetreffende afdeling van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat leidde helaas tot de conclusie dat bij de schepen, die voor de sloop worden aangeboden, praktisch geen enkel schip is van zodanige afmetingen en vorm, dat het als zeiljacht zou kunnen worden gebruikt.

Onzerzijds werd van dit contact met de Minister gebruik gemaakt om nogmaals te wijzen op de hoge onderhoudskosten van onze schepen. Is het niet mogelijk, zo vroegen wij, dat voor die schepen, die als "varend monument" zijn te beschouwen, de onderhoudskosten als aftrekbare kosten voor de inkomstenbelasting worden beschouwd, ongeveer analoog aan de bestaande regeling voor bepaalde oude huizen.

De Minister, zelf zeiler en enthousiast over de reunie en het geboden schouwspel bij het admiraalzeilen, adviseerde een verzoek te richten tot de Minister van Financiën, met afschrift aan hem en aan de Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk werk.

Dit verzoek werd door de Staatssecretaris Grapperhaus dd. 24 oktober 1969 als volgt beantwoord:

Ten antwoord op uw brief van 26 augustus 1969 deel ik u het volgende mede.

Uit uw brief en verder door mij verkregen inlichtingen is mij gebleken, dat de door u bedoelde jachten door de eigenaren in de privé-sfeer worden gehouden. Deze jachten vormen ingevolge artikel 26 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 voor hen geen bron van inkomsten, zodat de aan deze schepen te besteden bedragen wegens onderhoud niet als aftrekbare kosten kunnen worden aangemerkt.

Voor de heffing van inkomstenbelasting kunnen immers slechts als aftrekbare kosten worden aangemerkt de op de inkomsten drukken- de kosten tot verwerving, inning en behoud der inkomsten, de op de inkomsten rustende lasten en de afschrijving op goederen welke tot verwerving van de inkomsten dienen (art. 35 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964).

Hoewel ik volledig begrip heb voor de offers welke de eigenaren van de door u bedoelde schepen zich getroosten voor het behoud van de oud-Nederlandse scheepstypes voor ons land kan ik - mede om der gevolgen wille - geen vrijheid vinden om hiervoor bedoelde wettelijke bepalingen voor een beperkte groep van belastingplichtigen terzijde te stellen.

Een zodanige maatregel zou de - zo geboden - gelijkheid in de behandeling van alle belastingplichtigen op niet te verantwoorden wijze verstoren.

Ik heb dan ook geen aanleiding kunnen vinden met betrekking tot de door u bedoelde kosten een bijzondere vorm van de wettelijke bepalingen afwijkende maatregel te treffen.

Wel ben ik bereid te verklaren dat uw Stichting wordt aangemerkt als instelling vallende onder artikel 47, 1e lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, zodat de aan uw Stichting gedane giften -mits aan de overige eisen van dit artikel 47 wordt voldaan - door de gevers voor de heffing van de inkomstenbelasting als aftrekbare giften in aanmerking kunnen worden genomen.

-o-o-o-

Derhalve een teleurstellend antwoord, hetgeen overigens wel vaker bij brieven van het Ministerie van Financiën schijnt voor te komen.

De mogelijkheid om belastingvrije schenkingen aan de Stichting te doen deed evenwel een reeds lang gekoesterde gedachte weer naar voren komen. De gedachte namelijk om uit vrijwillige bijdragen van de "Vrienden" een kapitaaltje te vormen, dat zou kunnen worden gebruikt om de restauratie te financieren van zeer waardevol geachte oude schepen hetzij geheel of gedeeltelijk. Nadere bezinning hierover lijkt de moeite waard.

De Stichting is, zoals bekend, door het Verbond, de K.V.N.W.V., erkend als klasse-organisatie. Een klasseorganisatie heeft als doel:

- a) het bevorderen van een goed contact van eigenaren van jachten met een geldige meetbrief met het Verbond;
- b) het bevorderen van het zeilen, in het bijzonder het wedstrijdzeilen in de betreffende klasse, en
- c) het doen handhaven van de klassevoorschriften.

In deze functie belegde de Stichting een technische vergadering op 3 juni j.l., waar de volgende onderwerpen aan de orde kwamen:

type
correctiefactor
belasting botterfok
belasting dacron-zeilen
oppervlakte kluiver
aantal toegestane stagfokken
kielhoogte en tilling
handhaving der klassevoorschriften en
controle van de meetgegevens

Tenslotte is onze Stichting benaderd door de Stichting "Pilgrimfathers Herdenking 1970" met het verzoek medewerking te verlenen aan deze herdenking. Dit zou dan daarin bestaan dat, waarschijnlijk op 1 augustus 1970, een aantal onzer oude schepen de historische tocht van Leiden naar Delfshaven in 1620 nog eens overdoen.